

NIEUWS VAN FALCO

Informatiebulletin van v.w.g. FALCO.

Eerste aflevering.

Met o.a. excursieverslag Texel en
structuurnota Vogelbescherming.

FALCO NIEUWS verschijnt 4 keer per jaar.

Overname van artikelen is toegestaan.

(Onder bronvermelding)

Redactieadres:

Nico Hilgers, Bernard Vrienslaan 7, Oisterwijk.

Penningmeester:

Gerard van de Kaa, Van Rijckevorsellaan 17,

Oisterwijk.

FALCO-NIEUWS

Hier ligt het dan voor U: het eerste nummer van het contactorgaan van vogelwerkgroep "Falco".

De behoefte aan een contactergaan werd steeds groter, naarmate er zich donateurs meldden, die van de activiteiten op de hoogte wilden blijven. Ook de werkende leden lopen al langer met het plan rond en gelukkig is het nu zover. "Falco-Nieuws" is er dan ook voor ieder die zich voor vogels en vogelbescherming interesseert. Het biedt plaats voor ieders ervaringen op dit gebied. Zo zijn er in de groep op het ogenblik allerlei activiteiten aan de gang waar te zynen tijd een verslag van wordt verwacht.

Hier noem ik het vogelnestkastenonderzoek (wat zich nu nog beperkt tot het heempark), onderzoek naar de korchouderstand, bescherming van de Oisterwijkse hei (waaronder het beheersplan), de medewerking aan het Sovonproject, onderzoek naar de bonte vliegenvanger etc. Op één punt wil ik nog wijzen. Tot nu toe is er in onze groep voor een fundamenteel onderdeel van vogelbescherming nog te weinig aandacht geweest, namelijk de bestudering van bestemmingsplannen van de gemeenten in onze regio. De belangen van vele industriëlen, het beleid der V.V.V. (dat steeds meer toeristen wil lokken), de op ruilverkavelingen azende boerenbonden hebben vaak een beslissende stem in het besluit van de gemeenteraden. Als vogelwerkgroep moeten wij daarom op tijd van de verschillende plannen op de hoogte zijn, willen we er niet telkens te laat achter komen dat er wéér een belangrijk vogel-rustgebied verloren is gegaan. Wie zich geroepen voelt, meldt zich bij de redactie.

FALCO EN VOGELBESCHERMING

De natuur staat sterk onder druk. Ruilverkaveling, stadsuitbreiding en streekverbetering hebben vooral de laatste jaren het nederlandse landschap danig veranderd. Ondanks alle veranderingen wordt Nederland door V.V.V.-funktionarissen nog altijd de "Speelweide van Europa" genoemd. Toch is ook de laatste jaren bij velen het besef wakker geworden dat we aan natuur moeten behouden wat er te behouden is. Door het werk van partikuliere en overheids-beschermingsorganisaties wordt een wezenlijke stap in de goede richting gezet. Het gaat hierbij niet meer alleen om terreinen aan te kopen die verloren dreigen te gaan, maar juist ook om bij die onderdelen van het overheidsbeleid waarbij natuur en milieu een rol spelen te wijzen op de uiterst kritieke situatie waarin wij ons bevinden voor wat betreft het behoud van de nederlandse landschappen.

Binnen de natuurbescherming vormt de vogelbescherming een duidelijk specialisme. Dit specialisme is vooral noodzakelijk vanwege de grote beweeglijkheid van de vogels. Niet alleen dat de meeste soorten gedurende een jaar geheel verschillende gebieden nodig hebben (de trekvogels), ook gedurende een seizoen worden specifieke eisen gesteld aan diverse terreinsoorten. Zo zijn de broedgebieden en voedselterreinen lang niet altijd identiek.

De gevaren die de vogelstand bedreigen zijn verschillend van karakter. Het is niet langer zo dat deze gevaren vooral komen van hen die grote groepen vogels vangen voor konsumptie of voor de handel. Dergelijke excessen zijn door de vogelwet wel niet geheel onmogelijk geworden, maar wel voor een groot deel.

Tegenwoordig is de bedreiging van de vogels veel meer gelegen in ernstige aantasting van hun biotopen, waarbij het zowel om broedterreinen als om de rust- en overwinteringsgebieden gaat.

Opruiming van landschapselementen als houtwallen, singels en heggen, verlaging van de waterstand in drassige gebieden,

regulering van beken, egalisatie, ontsluiting alsmede intensivering van het agrarisch grondgebruik leiden tot verarming van het natuurlijk milieu, en daarmee tot achteruitgang van het biotoop van vele vogelsoorten.

De toenemende recreatie beïnvloedt de kwaliteit van veel natuurgebieden nadelig. Natuurgebied en recreatiegebied zijn termen die te vaak verwisseld worden.

Tenslotte kan nog worden gewezen op de voortschrijdende vervuiling en vergiftiging van het natuurlijk milieu. Voor veel vogelsoorten heeft dit rampzalige gevolgen. Vooral de stootvogelstand is hierdoor schrikbarnd achteruitgegaan. Aan de andere kant is door deze sterfte duidelijk geworden dat we op hoogst onverantwoordelijke wijze zijn omgesprongen met onze omgeving. Vogels fungeren als indikator om aan te tonen dat er aan de basis iets mis is.

De Vogelwet is niet het instrument om al deze aantastingen doelmatig te beantwoorden.

Binnen het kader van de diverse plannen zal nadrukkelijk met de waarden van de natuur rekening moeten worden gehouden.

"Vogelbescherming" wil ertoe bijdragen dat in dergelijke plannen vooral ook "ruimte voor de vogels" wordt ingebouwd. Wij willen de verscheidenheid aan vogels in onze omgeving behouden zien en menen daarmee een wezenlijke bijdrage te kunnen leveren tot de leefbaarheid in het algemeen.

"Falco" is een vogelwerkgroep en probeert als zodanig het bovenstaande in onze regio te realiseren. Natuurlijk in samenwerking met andere v.w.g.'s en de Vereniging tot Bescherming van Vogels.

Waterpieper/Oeverpieper

Onlangs werd onze aandacht gevraagd voor de Waterpieper/Oeverpieper (*anthus spinoletta/anthus littoralis*).

Elders in dit blad kunt U lezen, dat M. van der Berg een onderzoek doet naar het voorkomen van de *anthus spinoletta*. Omdat dat een hier weinig bekende soort is, volgt hier enige nadere informatie.

Volgens Pettersons Vogelgids is er een Zuid-en Middeneuropese vorm (a.s. *spinoletta* = waterpieper), en een Scandinavische vorm (a.s. *littoralis* = oeverpieper).

Verder is er nog een Britse vorm die niet te onderscheiden is van de a.s. *littoralis* (deze wordt dus niet meer apart vernoemd).

Uiterlijk: Al deze drie zijn iets groter dan gras-en boompieper en hebben een iets langere snavel. Opvallendste kenmerk is dat de poten veel donkerder zijn dan van alle andere piepers.

Het grootste verschil tussen oeverpieper en waterpieper is de kleur van de buitenste staartpenen. Bij de waterpieper zijn ze helder wit en bij de oeverpieper grauw-achtig grijs.

De witte buitenstaartpenen alleen zijn echter geen betrouwbaar kenmerk, daar de graspieper (*anthus pratensis*) ook witte heeft en ook frequent rietvelden uitkiest om in te slapen. (de waterpieper is \pm 2 cm groter).

Roep: Deze lijkt op die van de graspieper. De graspieper heeft een niet luid "iest, iest" dikwijls een aantal malen achtereen herhaald.

De roep van oeverpieper/waterpieper laat zich het best beschrijven als een fel afgebeten "ieps, iep".

In de literatuur vindt men nergens gegevens dat de roep van de waterpieper zou verschillen van die van de oeverpieper. M. van der Berg twijfelt hier echter aan.

Voorkomen van de waterpieper in Nederland. De waterpieper is sinds de jaren '62/'63 één van de soorten die aanmerkelijk algemener is geworden. Zijn status is veranderd van dwaalgast in wintergast.

Vandaar dat we nu, in de trektijd, speciale aandacht vragen voor deze soort.

STRUCTUURNOTA

Binnen de Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels is men zich al enige tijd aan het bezinnen op structuur en werkwijzen van de vereniging. Om zoveel mogelijk leden bij deze problematiek te betrekken heeft men onlangs een uitgebreide structuurnota naar de verschillende vogelwerkgroepen gestuurd. Geïnteresseerden kunnen bij de secretaris deze nota lenen. Hieronder volgt een korte samenvatting. Reactie's zijn welkom.

In het verre verleden was het doel van de vereniging een vogelwet te krijgen. Toen de wet er was (vogelwet 1936), was het enige doel deze wet optimaal te laten toepassen. Pas veel later is er een ruimer programma ontwikkeld; zoals beperkt aankopen, beheren en bewaken van belangrijke vogelgebieden. En meer recentelijk: doelbewust actievoeren tegen en trachten te voorkomen van activiteiten die de vogelstand kunnen benadelen. Deze activiteiten en de opkomst van vogelwachten en v.w.g.'s maken het nodig dat de verouderde statuten herzien worden. De vereniging ziet niets liever dan dat het werk van v.w.g.'s wordt geïntensiveerd, en zal daar waar mogelijk graag een speciale inbreng willen geven, waardoor het werk van de plaatselijke wachten doeltreffender kan worden.

1. Opdat een goede harmonie ontstaat tussen het werk dat op landelijk, regionaal en op plaatselijk niveau geschiedt wil de Vogelbescherming een aantal vogelbeschermingsconsulenten benoemen die in een regio het werk van de vereniging begeleiden of uitvoeren. De taak van de vogelbeschermingsconsulenten kan men zien als volgt:

- a. informatiebron van de Vereniging
- b. informatiebron voor regionale bevolking
- c. contactpersoon voor Vrije Vogelreservaten
- d. contactpersoon met regionale organisaties
- e. contactpersoon voor propoganda Vogelbescherming

2. Takenpakket van de Vereniging

Om alle verschillende bedreigingen van de vogelstand het hoofd te bieden is het noodzakelijk dat op allerlei niveau's

(landelijk, regionaal en plaatselijk) tegelijkertijd activiteiten worden ontplooid.

Opdat de vogels in hun soortenrijkdom behouden blijven zullen vijf verschillende taken moeten worden behartigd.

Dit betreft:

- a. beschermen van terreinen
- b. beschermen van populaties
- c. bescherming van het milieu
- d. bescherming van het vogelindividu
- e. entameren van ornithologisch onderzoek.

3. Bestuur van de Vereniging

Voor de nieuwe structuur gaan de gedachten uit naar een bestuur dat uit 9 à 13 personen bestaat. Het komt maandelijks bijeen. Bestuursleden worden voor een periode van vier jaar benoemd.

Verder gaan de gedachten uit naar een adviesraad, bestaande uit ornithologen, die gevraagd en ongevraagd meningen aan het bestuur doorgeeft.

De algemene ledenvergadering benoemt het bestuur en de adviesraad.

— . — . — .

Oproep tot medewerking aan een onderzoek naar het voorkomen van de waterpieper in Nederland.

In het kader van een onderzoek naar de toenemende verspreiding van de waterpieper in Nederland, wordt om oude en recente waarnemingen verzocht.

Verdere inlichtingen zijn verkrijgbaar bij de redactie.

— . — . — .

We kregen ook een verzoek tot medewerking aan onderzoek naar grote gele kwikstaart. Inlichtingen bij de redactie.

DE KERKUIL

Dat de kerkuil een aantrekkelijke vogel is blijkt wel uit het feit, dat hij de dubieuze eer heeft, bovenaan de ranglijst te staan van opgezette vogels.

Na de oorlog zijn er circa 11.000 (!!) door erkende preperateurs opgezet. ("verkeersslachtoffers")

Natuurlijk is dit niet de enige reden dat de kerkuilenstand zo schrikbarend is achteruitgegaan.

Vóór 1963 waren er in ons land volgens S. Braakma en O. de Bruyn (I) ten minste 3500 broedparen. Tien jaar later (1973) was de broedvogelstand gereduceerd tot 150 à 250 paren!

Ook in onze omgeving kan men deze achteruitgang constateren. Navraag bij verschillende pastorieën heeft mijn vermoeden bevestigd, dat de kerkuil in de omgeving van Oisterwijk 15 à 20 jaar geleden een algemene broedvogel was. Daar is waarschijnlijk verandering in gekomen toen men alle invlieggaten van de kerktorens van gaas heeft voorzien. Dit deed men om duiven en kauwen te weren. Om dezelfde reden werden uilengaten in boerenschuren afgesloten.

De voornaamste reden voor de achteruitgang zal volgens Braakma en de Bruyn echter gezocht moeten worden in de voedselpositie van de kerkuil. Door ontginningen, ruilverkavelingen, wegaanleg, onkruidbestrijding enz. liep de hoeveelheid prooidieren (voornamelijk veldmuizen) drastisch terug.

Opmerkelijk is hierbij dat in 1969 en 1973, toen het slechte muizenjaren waren, er een groot percentage kerkuilparen niet tot broeden kwam.

Ook strenge winters met aanhoudende sneeuw beïnvloeden de kerkuilenstand negatief, omdat de muizen dan onbereikbaar zijn.

Mogelijkheden tot bescherming.

1. Behouden, aanleggen en onderhouden van houtwallen. Houtwallen vormen n.l. één van de meest voedselrijke bestanddelen van een kerkuilenbiotoop.

2. Als men verblijfplaatsen weet, kan men in strenge winters extra voedsel verstrekken in de vorm van muizen en ratten, maar ook slachtafval. Men kan ook trachten de

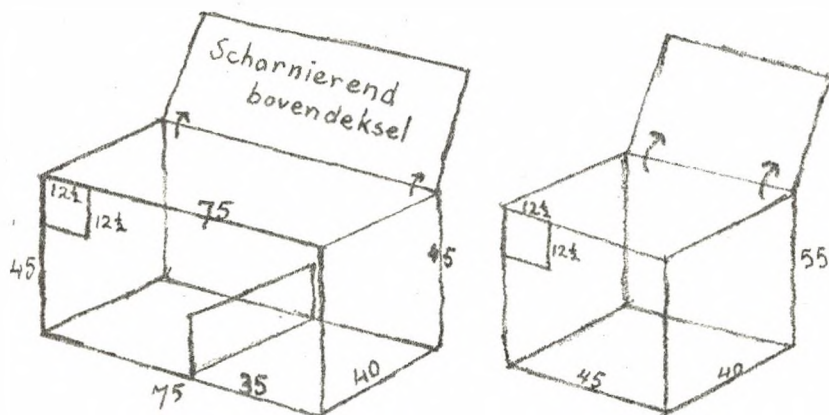
uilen indirect te voeren, door ter plaatse de knaagdieren te voeren.

3. Het zorgen voor voldoende broedgelegenheden.

Ieder die daartoe in de gelegenheid is, wil ik hierbij oproepen om vroegere broedgelegenheden weer toegankelijk te maken. Door het verwijderen van gaas voor invlieg-gaten in boerderijen, kloosters, kerken, torens enz. worden er reële broedgelegenheden geschapen.

Ook is het plaatsen van broedkisten voor kerkuilen aanbevelenswaardig. In 1974 waren 28 van 68 sedert 1967 geplaatste kisten bewoond!

De nestkast moet vlak achter het vlieggat worden geplaatst.

Als iemand geschikte broedgelegenheden weet, of hout over heeft om kisten van te maken, kan hij tot de redactie wenden. Ook gegevens over kerkuilen zijn altijd welkom. Vooral gegevens over vroegere broedplaatsen in de Oisterwijkse omgeving.

(I) Braaksma, S., de Bruyn (1974): Kerkuilen, wel en wee. Het Vogeljaar. Jubileumnummer, 694 - 698.

TEXEL

Het waddengebied is een belangrijke pleisterplaats voor miljoenen vogels in de trektijd. Vogelaars kunnen er dan ook hun hartje ophalen. Vandaar dat we zaterdag 20 september al vroeg uit de veren waren om met acht mensen naar Texel te gaan.

Onderweg zagen we veel blauwe reigers en opvallend weinigtorenvalken (waarvan het anders wel eens wemelt, langs de autoweg).

In Den Helder konden we meteen met de pont mee en tijdens de oversteek zagen we tot onze verrassing enkele visdiefjes. Natuurlijk waren er veel zilvermeeuwen en kokmeeuwen, allemaal al in winterkleed. De kokmeeuwen missen dan de mooie chocoladebruine kleur van hun kop. Erg opvallend bij alle meeuwsoorten bovendien is het grote verschil tussen volwassen vogels en hun jongen. De laatsten zijn al wel net zo groot als hun ouders maar ze zijn nog helemaal grauwbrown gekleurd.

Nadat we in ons hotel in De Koog gegeten hadden, zijn we naar het noordzeestrand gegaan. We liepen richting de Slufter. Hier zagen we de forse mantelmeeuwen met hun zwarte band op de vleugels. Verder: enkele Noordse sterns, groenpootruiters in groepjes van 4 of 5, enkele oeverlopers, scholeksters over het hele strand, steenlopers en 4 middelste zaagbekken. Een prachtig gezicht was ook een groep van ongeveer 150 zwarte zeeëenden die over het water scheerden.

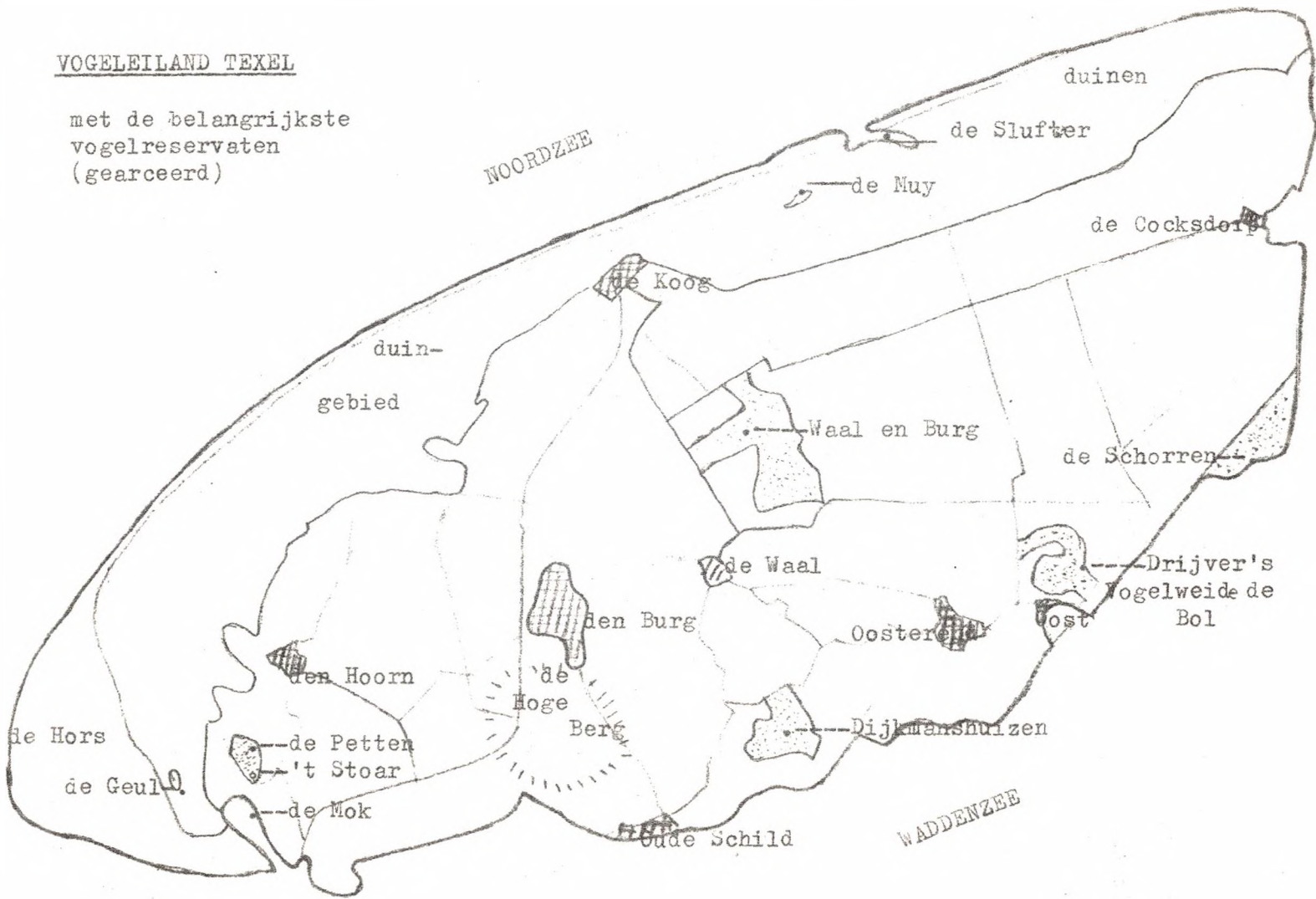
Op de terugweg zijn we door de duinen gegaan. Daar waren het vooral de planten die onze aandacht vroegen. De flora verschilt natuurlijk nogal met die van de Brabantse heidegebieden. Prachtig te bloeien stond er o.a. de zeeaster. De duindoorn met de oranje-rode bessen, hele velden lamsoor, engels gras, glidkruid, en vele soorten waar we het niet over eens konden worden, vormen een geweldig landschap waar de blauwe kiekendief zich nog steeds erg comfortabel voelt. We zagen het vrouwtje en het mannetje over de duintoppen scheren. Om nooit te vergeten. De blinkende witte stuit bleef me het beste bij. Hier ook kregen we gelegenheid de tapuit van dichtbij te bekijken. Het viel ons op dat ook in deze tijd de tapuiten met tweeën zijn. Na deze lange wandeling moesten we ons haasten

anders zou het (voortreffelijke) diner erbij inschieten. Zondagmorgen was het stralend weer. Na het ontbijt werd eerst een bezoek gebracht aan de Waal en Burgerpolder. Terwijl we daar met alle beschikbare veldgidsen en met de grootste moeite een steltloper identificeerden als een goudsnip* in winterkleed, streek achter ons een enorme vlucht van soortgelijke vogels neer- uit het niets verschenen! We genoten van het gezicht op de nu eens rustende, dan weer ineens opvliegende vogels. Hun reactie op een opvliegende reiger was indrukwekkend: in een oogwenk was de lucht vol van hun blinkende vleugels en hun melancholieke roep. Verder weg ontdekten we inmiddels een groep ganzen, vanwege de afstand niet nader te identificeren. Boven een met riet dichtgegroeide kreek zweefde weer een blauwe kiekendief. Nu ging de tocht verder naar de Schorren. Op onze wandeling naar de waddendijk ontmoetten we - naast de diverse meeuwenbergeenden en wintertalingen en een tapuit. Warempel zagen we hier alweer een blauwe kiekendief, deze kwam over zee aanvliegen. Ons uitzichtpunt was echter slecht gekozen, we gingen daarom verder naar Drijver's Vogelweid de Bol. We passeerden daarbij het reservaat Dijkmanshuizen, waar een grote groep smienten pleisterde. Deze droegen dan wel hun eclipskleed, maar bij het opvliegen waar ze goed herkenbaar aan de grote witte vleugel velden. Ook op de Bol waren smienten aanwezig, naast wilde eenden, winter- en zomertalingen, tafeleenden en tureluurs. Gezeten aan de voet van de waddendijk namen we steenlopers waar en eidereenden, die bij het voedselzoeken met hun kop half onder water zwommen en als ze iets vonden plotseling bijna voorover duikelden. Verder weg zagen we drie aalscolvers. Hierna werd koers gezet naar de Mok. Op weg daarheen kwamen we langs de vogelreservaten "t Stoar" en de "Petten". Hier waren weer diverse eenden aanwezig en steltlopers als bonte strandlopers en kanoetstrandloper. Een bontbekplevier hield lange tijd onze aandacht gevangen, maar de grootste verrassing was de kluut, die plotseling voor onze kijkers stond. Toen we bij de Mokbaai zelf kwamen, bleken daar nog meer kluten te verblijven, waaronder ook jonge exemplaren. Scholeksters, wulpen en zo meer stonden tussen de kweldervegetatie te slapen. Interessant

* = goudplevier

VOGELEILAND TEXEL

met de belangrijkste
vogelreservaten
(gearceerd)

was de waarneming van enkele zilverplevieren, kenbaar aan de zwarte okselvlekken.

Maandag was onze laatste dag op Texel. Er werd een bezoek gebracht aan het duinmeer de Geul, waar naast de al eerder waargenomen soorten ook de knobbelzwaan aan de lijst kon worden toegevoegd. De geweldige aantallen hier aanwezige vogels schiepen samen met het ongerepte landschap van water; duin en lucht een onvergetelijk schouwspel. We vonden nog al veel dode en vergane vogels, waarbij een meeuw met een ring van het vogel-trekstation Arnhem (die natuurlijk werd opgestuurd). In tegenstelling tot de avond daarvoor was het eb, waar door het mogelijk was de Mok over testeken en daarbij de vogels van dichtbij te observeren. Een volkomen onverwachte aanblik bood vervolgens de zanplaat aan de zuidpunt van het eiland, de Hors. Al waren hier weinig vogels, toch was een wandeling over dit wijdse strand een waardig besluit.

Natuurlijk hebben we in deze paar dagen niet alles van Texel kunnen zien en meemaken, maar al met al hebben we toch een goede indruk gekregen van de verschillende landschapstypen en van de enorme vogelrijkdom van dit grootste der Waddeneilanden. We kunnen dan ook met nog meer overtuiging dan daarvoor zeggen: "Wees wijs met de Waddenzee!"

VOGELS UIT HET NATTE MILIEU

Een groep vogelwaarnemers uit verschillende delen van Nederland heeft enige tijd geleden de mogelijkheid besproken om te komen tot de uitgifte van een tijdschrift/informatiebulletin dat speciaal gewijd is aan aan het onderzoek van watervogels en steltlopers. Gedacht wordt aan een 2x per jaar verschijnende uitgave van ong. vijftig pagina's in off-set op half A-4 formaat, tegen een vermoedelijke abonnementsprijs van ongeveer f. 10,00 à f. 12,00 per jaar. Tevens wordt gedacht aan de koördinatie van activiteiten op het gebied van studie van vogels uit het natte milieu. Mensen, die in bovengeschetste opzet geïnteresseerd zijn, worden verzocht naam en adres op te geven bij de redactie.

FALCO EN DE EUROPESE VOGELATLAS.

In 1975 heeft de vogelwerkgroep meegewerkt aan het SOVON - atlas projekt. Omdat het misschien niet voor alle lezers duidelijk is wat hiermee bedoeld wordt volgt hieronder een korte uiteenzetting van doel en werkwijze van dit projekt en enige resultaten van Falco's aandeel daarin.

SOVON staat voor: Stichting Ornithologisch Veld Onderzoek in Nederland, en is de nederlandse tak van het European Ornithological Atlas Committee. Deze internationale organisatie stelt zich ten doel een atlas samen te stellen van het voorkomen en de verspreiding van alle Europese vogels. Natuurlijk is daarover al heel wat bekend, maar een aantal overwegingen maakt een dergelijke vogelatlas voor wetenschappers en amateurs toch belangrijk. Door de snel veranderde milieu omstandigheden van de laatste jaren zijn veel bekende gegevens inmiddels verouderd, daarnaast doet het groeiende besef, dat natuur- en vooral vogelbescherming een internationaal probleem is, de noodzaak voelen van een uitgebreid, betrouwbaar overzicht van het vogel wel en wee in heel Europa. Natuurlijk moet zo'n overzicht regelmatig bijgesteld worden, maar de basis is toch een atlas, als waaraan nu gewerkt wordt. In Nederland heeft de eerder genoemde stichting een beroep gedaan op beroepsornithologen, maar vooral ook op de talloze amateur-vogelaars. Voor een efficiënte uitvoering van de - toch erg omvangrijke - taak is het gehele land verdeeld in blokken van 5x5 km., waarvan de nummering is afgeleid van de stafkaarten 1:50.000 van de Topografische Dienst te Delft. Verder is er een waarnemingenlijst ontwikkeld, waarop alle in Nederland broedend waargenomen soorten vermeld staan. In een aantal kolommen kan via een bepaalde zekerheidscode het broeden van verschillende vogelsoorten noteren. Op het eind van het seizoen worden de aldus verzamelde gegevens verzameld op een totaalkaart, welke opgestuurd wordt aan de koördinator.

Het afgelopen jaar heeft v.w.g. Falco drie 5x5km. blokken geïnventariseerd. Twee daarvan liggen ten N. van Oisterwijk en bestaan grotendeels uit "modern" landbouwgebied: monocultures van gras en maïs. Overigens werden grote oppervlakten ingenomen door boomkwekerijen, op zich gunstige vogelgebieden, waar erg veel bestrijdingsmiddelen

gebruikt worden. Opvallende landschapstypen waren verder de Leemputten, het Brokkenbroek en enkele oude landgoederen zoals Nemerlaer en Den Eikenhorst. Alle beekjes die hierdoorheen stromen zijn jammergenoeg gekanaliseerd. In het ene blok werden in totaal 87 verschillende vogelsoorten waargenomen, waarvan 49 zekere broedvogelsoorten, en 18 waarschijnlijke (de rest varieerde van incidentele waarnemingen tot "mogelijke broedvogel"). In het andere blok waren dat 80 soorten, waarvan 57 zekere en 11 waarschijnlijke broedvogels. Interessante soorten waren o.a.: fuut, scholekster, steenuil, ijsvogel, boomklever, graspieper en gele kwikstaart en goudvink. Opvallend was verder, dat in het ene blok het aantal broedende roodborsttapuitenveel groter was dan in het andere. Als niet broedende zomergast moeten we de oeverloper noemen. Het derde blok ligt ten Z. van Oisterwijk en omvat de Logt, een deel van de Mortelen en de streek ten W. van Oirschot. Kenmerkende elementen in dit overwegend vrij oude ontginningslandschap zijn de Beerze, de Kleine Oisterwijkse Heide, en de vele kleine bospercelen, o.a. in de Mortelen. Het landschap is in dit blok, ook door de populierensingels, over het algemeen tamelijk besloten, kleinschalig. Het aantal kleine zangers en vinkachtigen was waarschijnlijk hierdoor relatief hoog. Van de meer "bijzondere" soorten noemen we: korhoen, scholekster, wulp, bonte vliegenvanger en goudvink. Doortrekkers in het voorjaar waren enkele eende-soorten: bergeend, zomertaling, pijlstaart en tafeleend, en steltlopers als oeverloper, zwarte ruiter en groenpootruiter. De totalen bedroegen hier: 91 soorten, waarvan 54 zekere en 18 waarschijnlijke broedvogelsoorten. Overigens is het op deze manier inventariseren van een stuk Midden-Brabant geen onverdeeld genoegen. De volkomen onnodige vernielingen die nog steeds het landschap teisteren, maken duidelijk dat het beter van-vogels-genieten is voor de t.v. dan wandelend door brabants dreven. Waarom zouden die landbouwers nou juist in april en mei die ruige slootkanten in brand moeten steken? Of wat te denken van een aantal door de overheid te werk gestelden, die in juni een prachtige, brede houtwal moeten omkappen. Jammer voor die grasmussen, spotvogels en fitissen die daar juist nestelden, maar ook: een aanslag op het biologisch-regulerend mechanisme van onze onevenwichtige wereld. En een ergernis voor de argeloze vogelaar.

HOE TE HANDELEN MET GESTORVEN VOGELS ?

In het kader van een landelijk onderzoek naar de doods-
oorzaken van in het wild levende vogels stelt het Dier-
geneeskundig Instituut te Doorn prijs op toezending van
- redelijk verse - doodgevonden vogels. In de laatste
aflevering van "Het Vogeljaar" (tijdschrift voor vogel-
studie en vogelbescherming) was iets te lezen over de
voorlopige resultaten hiervan. In te zenden vogels dienen
uiteraard goed verpakt te worden en, omdat ze zo vers
mogelijk in Doorn moeten arriveren, als expressgoed ver-
stuurd te worden. Zonodig wil v.w.g. Falco hierbij be-
hulpzaam zijn. Adres Centraal Diergeneeskundig Instituut:
Oude Rijkstraatweg 43, Doorn.

Indien men op dode vogels ringen aantreft van binnen- of
buitenlandse vogeltrekstations dan wordt men verzocht die
op te sturen aan het Vogeltrekstation, Kemperbergerweg 11,
te Arnhem. Men ontvangt daarna een kaartje met daarop de
gegevens van de betreffende vogel, Ook hierbij kan v.w.g.
Falco behulpzaam zijn.

Kontaktadres in beide gevallen:
Jeroen Boschstraat 18, Oisterwijk.

